

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

Η ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΓΑΠΗΟΝΤΟΥΣΑΝ τρελλά. Έκείνον τόν λέγανε Φεντώ.

Ήκεινη Τατιάνα. Ήσαν έξοριστοι απ' τή Ρωσία και ζούσαν στο Παρίσι, φτωχοί και άσχημοι, νοσταλγούντες τή γλυκειά τους πατρίδα.

Πιο πολύ όμως απ' τόν Φεντώ νοσταλγούσε τή Ρωσία ή Τατιάνα. Θάδινε δη της τή ζωή γιά νά ξαναγορίσει απόν τόπο τού γεννήθηκε, πού προτιοείδε τού φώς. Έρχόντουσαν στιγμές πού έ-

κλαιγε στην άγκαλιά του Φεντώ, ξεφωνίζοντας :

— Πατρίδα μου, γλυκειά μου πατρίδα, τότε θά σέ ξαναδώ...

Ο Φεντώ προσπαθούσε τότε νά τήν παρηγορήσει. Μά ή Τατιάνα τού άπαντούσε μέ δάκρυα στά μάτια :

— Σ' αγαπώ τρελλά, Φεντώ. Μά πού κοστίζει θανάσιμα ή στέρησι της πατρίδος μας. Θυμάμαι τού χωριούδά μας εκεί κάτω, στην Ούκρανία. Θυμάμαι τίς γιορτές του, τή πανηγύρια του, τή άεροποσία του, τά βουνά του μέ τά έρημικώλεια τους και τίς ξύλινες καλυθούδες του μέ τίς καλωσύνηδες σκεπές τους. Όλα αυτά τά θυμάμαι και νοιώθω ένα σπρίσι νά μου σπάθι τά στήθεια και νά σιγοτρύπι τή ζωή μου.

Ο Φεντώ τήν έπαιρνε τότε στα γόνατά του, τή γέμιζε γλυκά φίλια και τή ψιθύριζε τρυφερά :

— Ένοια σου, Τατιάνα μου, κ' είμαι άλλο τόσο σπαραγμένος κ' έγώ. Μά είσ' εσύ πλάι μου και βρίσχω παρηγοριά.

Μιά βραδείά όμως, ή Τατιάνα, έλειπα απ' τίς συνηθισμένες τους κουβέντες, τινάχτηκε βιάσθη, κούταξε μέ άπόφασι ξαφνική και σκληρή στα λαμπέρα της μάτια τόν Φεντώ και τού είπε μέ έντονη φωνή :

— Φεντώ. Δέν άντέχω πια. Θα φύγω. Θα πάω στη Ρωσία, στο χωριό μας, θά γεμίσω τά μάτια μου και τήν ψυχή μου απ' τού έρωμα κ' απ' τή θοριά της πατρίδος μας και θά ξαναγορίσω κοντά σου. Ναι. Θα ξαναγορίσω έντιχησμένη γιατί άντίκρισα τή γλυκειά μας πατρίδα και δυό φορές έντιχησμένη γιατί θά σου φέρο και σένα, αγαπημένε μου, λίγο απ' τού μύρο της.

Ο Φεντώ τήν κούταξε σάν ύπνωσημένο. Κόπρισε ή άνασπότη του, άνάσπανε βραδείά και μόλις μετάρωσεν νά τής ψιθύρισε :

— Τρελλάθηκες, Τατιάνα ; Ξεχνάς, ότι ή Τρένα, ή άτιμή και παντοδύναμη αυτή κρυφή άστρινωμέ των Μπλοσεβίτων, έχει τά χαρακτηριστικά σου και τή φωτογραφία σου ; Ξεχνάς, ότι σέ κληγούν σάν πεινασμένης τίγρεις γιά νά σέ σπαράξουν μέ τά νύχια τους, μόλις πέσεις στην έξουσία τους ; Μήπως ληθήθηκαν τ' άσπρα μαλλιά τού σπαραγμού πατέρα σου, πού τού άνοιξαν τού κεφάλι, εκείνη τή μορφαία νύχτα, μ' ένα χτύπημα λεοτού ; Γιά όνομα Θεού, μικρούλα μου, έλα στα καλά σου...

Μά ή Τατιάνα έκλεισε τού στόμα τού Φεντώ μ' ένα φίλημα γλυκό και τού είπε άποφασιστικά κ' άμετάπειστα :

— Άκουσε, αγαπημένε μου. Άν πινώ έγώ μά φορά από νοσταλγία, εσύ πινάς δένα. Μά είσαι άνδρας εσύ, έχεις δύναμη ψυχής και κρυθείς τούς καμινούς σου. Έγώ όμως μέ τά μάτια της ψυχής μου, πού τόσο σ' αγαπάει, βλέπω τόν πόνο σου αυτό και θέλω νά τόν άνακουρίσω. Θα πάω, ναι, θα πάω εκεί κάτω, θά σου φέρο λουλουδία απ' τού χωριό μας, μέλι απ' τά μελιόσιμα μας και χύμα απ' τού νεροταφείο μας, πού έλεισε στην άγκαλιά του τά δάφνηλα κορμά τόν πού αγαπημένον μας ύπάρξουν. Θα πάω κ' άς μέ κάνουν κομμάτια, άς μέ πιάσουν. Θα πεθάνω έντιχησμένη τούλάχιστον, γιατί πέθανα θέλοντας ν' άνακουρίσω τή θλίψη εκείνου πού είνε τού πόν για μένα σάν κόρσο σήμερα. Τή θλίψη σου δηλαδή, μά και τή θλίψη τή δική μου πού μεγαλώνει άράνταστα στο άντίκρισμα της δικής σου. Θα πάω τέλος, άφου θές νά στο πώ

γιά νά σώσω τούς συγγενείς σου πού διατρέχουν τόν έσχατο τόν κίνδυνον. Πρέπει νά πάω απ' τήν κρύπτη τού οικογενειακού σου πύργου τά έγγραφα εκείνα, πού άν τά βρούν οι Μπλοσεβίτοι, θά τρέξι τού αίμα ποτάμι !... Ναι, Φεντώ, πρέπει νά φύγω.

Πραγματικά, σ' ένα μικρό χωριό της Ούκρανίας, ταφίλη των γονέων τού Φεντώ, πού ήταν κόμης και λάμπιουτος στην πατρίδα του, βρισκόταν ή πατρογονικός του πύργος, δικαστήριο πια της περιφέρειας. Μέσα σέ μία αίθουσα τού πύργου αυτού και σέ κρύπτη γνωστή μονάχα στο Φεντώ και στην Τατιάνα, βρισκότανσαν μερικά έγγραφα μυστικά, πού άν τ' άνεκαλύπταν οι Μπλοσεβίτοι, θά μάθωναν ξαφνικά, ότι λάμπιλλοι Ρώσοι ευγενείς, όλοι στενοί συγγενείς τού Φεντώ —μεταξύ τόν οποίων και ή μητέρα του μέ τίς δυό αδελφές του— βρίσκονται άκόμα στη Ρωσία, κρυμμένοι μέ ψευδώνυμα σέ άφασιομένους δικούς των χωρικούς...

Μόνον ένα πρόσωπο ήμισπο και άφροισμένο μπορούσε, άφημώντας τόν κίνδυνον, νά πάη στη Ρωσία και νά κλέψη τά έγγραφα αυτά. Ο Φεντώ ήταν πολύ γνωστός και δέν μπορούσε νά κλέη τού ταξείδι αυτό. Έπρεπε νά φύη ή Τατιάνα. Καί ή σπάνια καπέλλα, γιά νά σώση τούς οικείους τού αγαπημένου της, άποφάσισε νά περιφρονήση τού θάνατο.

Πέρασαν δυό μήνες απ' τή βραδείά αυτή. Η Τατιάνα είχε πραγματοποιήσει τού σκοπού της. Σκωθίθηκε τήν άλλη μέρα, περασμένα μεσάνυχτα απ' τού πλειού τού κομισμένου Φεντώ, ντύθηκε βιαστικά και ξεπότησε κρυφά σάν σκωτεινισμένο δρόμο, φεύγοντας γιά τή Ρωσία μέ ψευτικο διαβατήριο και μέ λίγα λεφτοδάμα, δειμένα —σφιχτοδεμένα— στην

Και όμως, Ούτε φωνή, ούτε άκρόσιμα πόνον καιρό. Ο Φεντώ κόντευε νά τρελλάθι απ' τήν άνησυχία του. Πήγαινε κάθε βράδυ σ' ένα καμπαρέ πού μαζοντότουσαν όλοι οι Ρώσοι έξοριστοι, κ' έπαινε, έπαινε γιά νά μαλακώση τόν πόνο του και πάντα περιμένε...

Ξαφνικά ένα βράδυ, ή πόρτα τού καμπαρέ άνοιξε κ' ένα φάντασμα γυναικείο, ένα σπαχίτρο άληθινό, μία γυναίκα μέ φρικτά παραμορφωμένο και πληγιασμένο τού πρόσωπο, μπήκε μέσα.

Ήταν ή Τατιάνα ! Ο Φεντώ τή γνώρισε άμέσως, παρά τή φρεκαλέα της βγψ. Μιά φωνή αναγμένη, ένα θογγιτό βγήκε απ' τά στήθη του, τήν άραξε στην άγκαλιά του κ' άρχισε νά τήν φιλή, νά τήν φιλή μέ σιτορή, μέ λαχτάρα.

Λακρωσμένη εκείνη, έτοιμη νά σαριασθή κάτω, έβγαλε απ' τόν κόρσο της και τού έδωσε ένα δευατάκι κρυμμένου έγγραφών.

— Νά τά έγγραφα, Φεντώ, ψιθύρισε, κατόρθωσα νά τά πάρω. Η θυσία μου δέν πήγε χαμένη. Οι δικού σου είνε πια άσφαλείς. Μέ κινήσασε βέβαια ή Τρένα, μά τής ξεφύγα. Έχουσα στο πρόσωπό μου βιτσιόλι κ' έγνα άνώριστη.

Ο Φεντώ έκλαιγε σάν μικρό παιδί, σφιγγοντας τήν αγαπημένη του στην άγκαλιά του. Τή φιλούσε, τή χάιδνε, τής έλεγε λόγια τρυφερά και παρήγορα.

— Είμαι πια πολύ άσχημη, άποκοστωτική, δέν είν' έτσι, Φεντώ ; τόν ρώτησε σέ μία στιγμή ή νέα, μέ πινυμένη φωνή.

Μά ή Φεντώ τήν έσφιξε μέ περισσότερη λαχτάρα στην άγκαλιά του και τής άπάντησε μέ πάθος :

— Είσαι ή ωραιότερη γυναίκα τού κόσμου, άγάτη μου ! Είσαι ένας άγγελος όμορφιάς και κωλοσύνης. Καί σ' αγαπώ κ' δη μου τήν ψυχή, κ' δη μου τήν καρδιά, σέ λατρεύω μικρή μου Τατιάνα, γυναικούλα μου !...

Μιά βδομάδα άργότερα, ένας Ρώσος παπάς ενόλησε τού γάμο τού Φεντώ και τής Τατιάνας, τής πού άσχημης, μά και πού ωραίας στην ψυχή γυναίκας τού κόσμου...

Τήν έπαιρνε στα γόνατά του και τής ψιθύριζε τρυφερά...